वित्तिर्भवति। अनु स्वर्गं लोकं विन्दति। य एतेन हविषा यजते। य उचैनदेवं वेद। सोऽत्र जुहोति। अग्नये कामाय स्वाहानुवित्त्यै स्वाहा। अनुमत्यै स्वाहा प्रजापतये स्वाहा। स्वर्गाय लोकाय स्वाहाग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति" ॥ ८ ॥ इति। अन्विष्य विद्यते लभ्यतेऽपेक्षितः पदार्थो यया क्रियया सेयं क्रिया अनुवित्तिः, तदभिमानिनी देवतापि 'अनुवित्तिः',इत्युच्यते। सा देवता प्रजापतिं 'अब्रवीत्',हे 'प्रजापते',त्वं 'स्वर्गं लोकं','अनुविवित्ससि' अन्विष्य वेतुं लब्धुमिच्छसि, तदभिमानिन्यः मम यागेन त्वदीयानुवित्तिक्रिया 'सत्या' फलपर्यवसायिनी, 'भविष्यति'। एतेषूक्तेषु पर्यायेस्विष्टिप्रस्ताव इति विधिरुपहोमाश्च प्रथमपर्यायवत् व्याख्येयाः ॥

(१०) तदेवं कर्म्मावयवभूता इष्टयः पृथग् विहिताः। अथेष्टिसङ्घातरूपं कर्म्म विधत्ते। "ता वा एताः सप्त स्वर्गस्य लोकस्य द्वारः। दिवः श्येनयोऽनुवित्तयो नाम। आशा प्रथमाᳬ रचति। कामो द्वितीयाम्। ब्रह्म तृतीयाम्। यज्ञश्चतुर्थीम्। आपः पञ्चमीम्। अग्निर्बलिमान् षष्ठीम्। अनुवित्तिः सप्तमीम्। अनु ह वै स्वर्गं लोकं विन्दति। कामचारोऽस्य स्वर्गे लोके भवति। य एताभिरिष्टिभिर्यजते। य उ चैना एवं वेद। तास्वन्विष्टि। पष्ठौहीवरां दद्यात्। कᳬसञ्च। स्त्रियै चाभारᳬ समृद्ध्यै" ॥ ९ ॥ इति। या इष्टयः पूर्व्वमभिहिताः 'ता एताः', सप्तसङ्ख्याकाः स्वर्गलोकस्य 'द्वारः' इव प्राप्तिसाधनभूताः तासाञ्च दिवःश्येन य इत्येतन्नाम-